

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.053 van 30 september 1998
in de zaak A. 29.363/X-7662.**

In zake : 1. Gilbertus AVONDS,
2. Augustinus AVONDS,
3. Paulus AVONDS,
4. de n.v. AVIMCO,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat J. DYCK,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse Executieve, thans het Vlaamse
Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Gilbertus AVONDS, Augustinus AVONDS, Paulus AVONDS en de n.v. AVIMCO op 5 november 1982 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 juni 1982 houdende rangschikking als landschap van de Filipkensvijver te Turnhout, gewijzigd bij besluit van 26 juni 1984;

Gezien de memorie van antwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 30 juni 1989 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 26 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 juni 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. COEN die, loco Advocaat J. DYCK verschijnt voor de verzoe- kende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partijen die eigenaar zijn van gronden gelegen binnen het beheersingsgebied van het bij het bestreden besluit gerangschikt landschap in een eerste middel de schending aanvoeren van artikel 1, zesde lid, en artikel 12 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, doordat het rangschikkingvoorstel betekend werd aan de derde en vierde verzoekende partij op 17 juni 1981 en het rangschikkingsbesluit dagtekent 30 juni 1982, terwijl uit de samenlezing van artikel 1, zesde lid, en artikel 12 van de wet van 7 augustus 1931 volgt dat het rangschikkingsbesluit moet genomen worden ten laatste negen maanden na de betekening van het rangschikkingsvoorstel;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"(...)

Ook na het verstrijken van de termijn van 9 maanden kan het landschap nog door de overheid geklasseerd worden. Het verlopen van de termijn van 9 maanden heeft voor gevolg dat de beperkingen die door de betekening van het rangschikkingsvoorstel voorlopig golden, niet langer meer werkzaam zijn zodat het te klasseren landschap door toedoen van de eigenaars ingrijpende wijzigingen kan ondergaan. De termijn is immers in het belang van de eigenaars gesteld teneinde de overheid er toe aan te zetten binnen deze periode een definitieve beslissing te nemen.

(...)"

Overwegende dat artikel 1, zesde lid, van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, gewijzigd bij artikel 1 van het decreet van de Nederlandstalige cultuurraad van 13 juli 1972 luidt als volgt :

"Het koninklijk besluit waarbij tot rangschikking wordt overgegaan, mag eerst drie maanden na de betekening van het voorstel tot rangschikking aan de eigenaars en aan de andere hierboven vermelde betrokkenen, getroffen worden";

dat artikel 12 van dezelfde wet, gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van de Nederlandstalige cultuurraad van 13 juli 1972 bepaalt :

"Te beginnen met de dag waarop de Minister ter kennis van de belanghebbenden brengt dat een voorstel tot rangschikking onderzocht wordt, zijn al de uitwerkselen van de rangschikking voorlopig van toepassing op de bedoelde onroerende goederen gedurende een tijdvak van negen maanden, ingaande op de dag van deze betekening waarbij de beperkingen worden bepaald";

Overwegende dat uit de aangehaalde bepalingen niet blijkt en uit hun samenlezing evenmin kan worden afgeleid dat de termijn van negen maanden gedurende welke het rangschikkingsvoorstel van kracht is, een vervaltermijn is, met het gevolg dat tot een definitief rangschikkingsbesluit niet meer mag worden beslist meer dan negen maanden na de betekening van het

rangschikkingsvoorstel; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet blijkt dat die termijn, die oorspronkelijk was bepaald op zes maanden, tot doel heeft te verhinderen dat de eigenaar in de loop van de rangschikkingsprocedure handelingen zou stellen die de rangschikking zinloos zouden kunnen maken of zouden kunnen schaden (Parl. St., Senaat, 1928-1929, nr. 52, p. 7); dat duidelijk is dat de wetgever, en later de Cultuuraad, er van uitgaan dat de rangschikkingsprocedure na verloop van de termijn kan zijn voleindigd, niet dat zij moet zijn voleindigd; dat het enige rechtsgevolg verbonden aan het verstrijken van de termijn is dat de eigendomsbeperkingen die werden opgelegd in het rangschikkingsvoorstel hun geldingskracht verliezen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 1, vierde en vijfde lid, van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, doordat het advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen reeds op 17 juni 1981 gegeven werd, terwijl het rangschikkingsvoorstel eerst na verloop van twee maanden na de betekening ervan aan de eigenaars voor advies mag worden overgemaakt aan de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat uit het administratief dossier blijkt dat de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen haar advies op 22 maart 1982 heeft gegeven en dat ingevolge een materiële vergissing in het rangschikkingsbesluit de datum 17 juni 1981 werd vermeld;

Overwegende dat de stelling van de verwerende partij steun vindt in het administratief dossier; dat het middel een materiële verschrijving

betreft die geen invloed heeft op de rechtmatigheid van de bestreden beslissing; dat het niet gegrond is;

Overwegende dat het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 1, zevende lid, en artikel 15 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, doordat het bestreden rangschikkingsbesluit niet werd overgeschreven op het kantoor van de hypotheekbewaarder en niet werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad;

Overwegende dat de aangeklaagde formaliteiten van belang zijn voor de tegenstelbaarheid van het rangschikkingsbesluit maar geen weerslag hebben op de rechtsgeldigheid ervan; dat het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat het vierde middel is afgeleid uit de schending van artikel 1, tweede en zevende lid, van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, doordat noch het rangschikkingsvoorstel noch het rangschikkingsbesluit betekend werden aan de eerste en de tweede verzoekende partij, zodat de eerste en de tweede verzoekende partij nooit de mogelijkheid hebben gehad om hun bezwaren te laten kennen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Nu kan niet bestreden worden dat de betekening van het rangschikkingsvoorstel en van het definitieve rangschikkingsbesluit een substantiële vormvereiste is. De verzoekers hebben gelijk voor zover het de percelen betreft die in onverdeeldheid toebehoren aan verzoekers sub 1 tot en met 3, meer bepaald de gerangschikte gedeelten van de percelen 692/a, 691/g, 691/h, 691/i.

Dit rechtvaardigt echter niet de volledige nietigverklaring van het bedoeld rangschikkingsbesluit.

(...)

De Raad van State (kan) volstaan met een gedeeltelijke nietigverklaring van het rangschikkingsbesluit en dit voor wat betreft de percelen die gerangschikt werden en in onverdeelde eigendom toebehoren aan de verzoekers sub 1 tot en met 3. Immers betreffende de rest van het landschap werd zowel het rangschikkingsvoorstel als het rangschikkingsbesluit regelmatig betekend aan de eigenaars en de verzoekers sub 1 tot en met 3 hebben geen enkel belang bij de vernietiging van de rangschikking van percelen die niet tot hun eigendom behoren. Er kan nog opgemerkt worden dat verzoeker sub 4 voor wat zijn eigendom betreft ook regelmatig betekend werd";

Overwegende dat de niet-betekening van het rangschikkingsbesluit geen weerslag heeft op de rechtsgeldigheid ervan; dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de betekening van het rangschikkingsvoorstel, opgelegd door artikel 1 van de wet van 7 augustus 1931, gewijzigd bij decreet van 13 juli 1972, gelet op de beperking van de eigendomsrechten die een rangschikking van een landschap inhoudt, een substantiële vormvereiste is;

Overwegende dat terzake de verzoekende partijen geen memorie van wederantwoord en evenmin een laatste memorie hebben ingediend; dat zij verzuimd hebben hun standpunt te laten kennen met betrekking tot de in het auditoraatsverslag ingenomen stelling dat het niet aannemelijk is dat de eerste en de tweede verzoekende partij niet op de hoogte waren van het rangschikkingsvoorstel, niet alleen omdat het rangschikkingsvoorstel werd betekend aan hun broer Paul AVONDS met wie zij samen onverdeeld eigenaar zijn van enkele percelen, maar ook omdat het rangschikkingsvoorstel werd betekend aan de familiale onderneming, de n.v. AVIMCO waarvan de eerste en de tweede verzoekende partij beheerder zijn, zodat met redelijke zekerheid kan worden gesteld dat de eerste en

de tweede verzoekende partij kennis hadden van het rangschikkingsvoorstel en hun eventuele bezwaren konden doen gelden; dat moet worden aangenomen dat de eerste en de tweede verzoekende partij het met die stelling eens zijn en dat zij niet geschaad werden door de ontstentenis van betekening van het rangschikkingsvoorstel; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen in het vijfde middel aanvoeren wat volgt :

"Ofschoon zowel derde als vierde verzoekers hun bezwaren tegen het voorstel tot rangschikking binnen de wettelijke termijn hebben laten geworden, werden zij op geen enkele manier in kennis gesteld van het gevolg dat aan deze bezwaren werd gegeven, noch van de eventuele motivering waarbij deze bezwaren werden afgewezen";

Overwegende dat de verwerende partij terecht antwoordt dat de wet niet voorschrijft dat aan de bezwaarindieners moet gemeld worden welk gevolg aan hun bezwaren werd gegeven en dat het volstaat dat uit de beslissing of uit het administratief dossier de motieven van de rangschikking blijken; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat het zesde middel is afgeleid uit de schending van artikel 6 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, doordat het behoud van het landschap de Filipkensvijver in geen enkel historisch, esthetisch of wetenschappelijk opzicht van nationaal belang is, daar het een louter parkgebied betreft "zonder enige bijzondere betekenis waarin zich overigens meerdere bebouwde gedeelten bevinden" en het "evident is" dat de geplande bestemming van een deel van de "geklasseerde" percelen tot de ring rond Turnhout, het karakter van nationaal belang vanuit historisch, esthetisch of wetenschappelijk oogpunt van het "geklasseerde" geheel uitsluit;

Overwegende dat de verwerende partij verwijst naar het advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen en de verslagen van de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg en stelt dat het tracé van de ringlaan buiten het gerangschikt landschap valt;

Overwegende dat krachtens artikel 6 van de wet van 7 augustus 1931 landschappen waarvan het behoud in historisch, esthetisch of wetenschappelijk opzicht van nationaal belang is, gerangschikt kunnen worden; dat het wetenschappelijk en historisch belang van de Filipkensvijver te Turnhout uitvoerig werd uiteengezet in een verslag van de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg; dat de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen zich in haar advies uitdrukkelijk heeft aangesloten bij dat verslag en de Vlaamse Executieve zich voor de rangschikking erop heeft gesteund; dat als zodanig uit het administratief dossier rechteens aanvaardbare motieven blijken waarvan de feitelijke grondslag door de verzoekende partijen niet wordt weerlegd; dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, het niet evident is dat het behoud van het landschap niet van nationaal belang kan zijn omdat er een autoweg door loopt; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat het zevende middel is afgeleid uit de schending van artikel 1, tweede en zevende lid, en van artikel 12 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, doordat noch het rangschikkingsvoorstel noch het rangschikkingsbesluit door de minister zelf betekend werden en doordat de plannen die gevoegd zijn bij het rangschikkingsvoorstel en bij het rangschikkingsbesluit en die aan de derde en de vierde verzoekende partij betekend werden, niet getekend zijn door de bevoegde minister;

Overwegende dat de verwerende partij onderstreept dat de beslissing tot het inzetten van de procedure genomen werd door de bevoegde minister en dat het rangschikkingsbesluit eveneens door de bevoegde overheid werd genomen, dat het "volledig logisch" is dat een louter administratieve taak zoals de betekening van een beslissing, wordt uitgevoerd door de administratie "daar het voor een Minister onmogelijk zou worden indien hij persoonlijk ook nog deze taken diende uit te voeren" en dat de plannen gevoegd bij het rangschikkingsvoorstel en bij het rangschikkingsbesluit, ondertekend werden door de minister;

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat verzoekers doen gelden, uit de gegevens van het dossier blijkt dat zowel het rangschikkingsvoorstel als het rangschikkingsbesluit en de daarbij gevoegde plannen werden ondertekend door de bevoegde minister; dat voorts de wijze waarop een administratieve beslissing aan de betrokkenen wordt betekend, zonder invloed is op de wettigheid zelf van die beslissing;

Overwegende tenslotte dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel het plan gevoegd bij het rangschikkingsvoorstel als het plan gevoegd bij het rangschikkingsbesluit getekend werden door de bevoegde minister;

Overwegende dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De inschrijving wordt bevolen van artikel 1 van dit arrest op de kant van de overschrijving van het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 juni 1982 in de registers van het eerste hypotheekkantoor te Turnhout.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

De kosten van de in artikel 2 van dit arrest vermelde randvermelding komen eveneens ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig september 1900 achtennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M. VRINTS.